

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a sílu... Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem.“ Ž 29,1.11

Píseň 24 (sl. 1-3) *Tvá, Bože, je všechna země*

Modlitba: Hospodine, věčný Bože, náš Pane, prožíváme v těchto dnech obavy, strach a nejistotu. A přece Tě také dnešního rána chválíme a děkujeme Ti za vše, co jsi pro nás udělal a co stále děláš!

Ty jsi Pánem Izraele – Ty jsi vyvedl svůj lid z otroctví a dal jsi mu svobodu a zem se všemi jejími plody; a také pravidla pro pozeňnaný pospolitý život, která jsou stále, v každé době platná a užitečná.

Ty jsi Otcem Ježíše Krista – dal jsi mu ducha milování a pravdy, vysvobodil jsi ho ze smrti a uvedl do nového života; a svědectví o tom, evangelium, stále zní pro povzbuzení naší víry.

Ty jsi Duchem svatým, silou, která proměňuje ty, kdo Tobě důvěřují, silou, která proměňuje bezmoc a zoufalství v odpovědnost a naději.

Ty jsi věčný Bůh – a my Tě chválíme celou svou silou, celým svým srdcem a celou myslí. Tobě věříme a čekáme, že Tvé přicházející království předčí naše představy a očekávání.

Buď s námi při dnešních bohoslužbách a žehnej všem, kdo se ve Tvém jménu scházejí kdekoli na tváři země. Amen.

Čtení: Ž 14

Píseň 166 (sl. 1–2) *Pán Bůh je přítomen*

Text: L 12,35-48

Kázání:

Co přijde zítra? Co očekáváme? V co doufáme? Možná se ptám zbytečně. V těchto dnech nás zaměstnává jen další vývoj nemoci covid-19. Budou počty nakažených dále stoupat? Bude pro nemocné dostatek lůžek a odborné péče? Kolik lidí zemře? Kdo z nás a z našich blízkých je ohrožen? Kdy bude vakcína? Kdy se krize zlomí a dočkáme se radostnějšího výhledu? Ostatní úvahy o budoucnosti teď jdou stranou. Uprchlíci, klimatické změny i osobní plány. Je to pochopitelné. Ale neděláme chybu, neunikne nám něco, když si necháme celý obzor zastínit touhle akutní krizí?

Hodně taky řešíme, zda jsme byli připraveni na to, co nastalo. A jak se co nejlépe připravit na to, co ještě přijde. A co vlastně znamená být připraven? Jak můžeme být připraveni na něco, co nečekáme? Co se vymyká našim zkušenostem a představám? Anebo naopak – o pravé připravenosti lze mluvit právě jen tehdy, když musíme čelit nenadálým obtížím? A nedopadne to tak, že budeme do budoucna dobře připraveni na podobnou pandemii, ale ono přijde něco docela jiného?

Podobenství o služebnících, kteří čekají návrat svého pána, mluví o připravenosti na budoucnost. Buďte připraveni! Vztah k budoucnosti, očekávání věcí budoucích určuje naše rozhodování a jednání v přítomnosti. Ovšem – jak už to tak v bibli bývá – tou budoucností není nějaký jeden problém, byť závažný a globální, ale jakýsi absolutní rámec, otázka posledního smyslu. Je to budoucnost vztažená k Bohu. Možná je to úplně mimo. A možná je to přesně to, co potřebujeme. Jakási osnova, lano, kterého se můžeme přidržet, které nás vede a provede labyrintem, mlhou, nebezpečnou horskou stezkou.

Začíná to nepříliš povzbudivě: pán odcestoval. Pán domu je pryč. A v mé představivosti, tento dům či statek pánem opuštěný, je náš svět. Boží vesmír Bohem opuštěný! Jak to, řeknete si možná. Věříme přece, že Pán Bůh je přítomen. Vnímáme ho třeba v kráse přírody, v přítmi kostela, v přijímání chleba a vína, ve slovu Písma svatého, v modlitbě a kázání. Pán Bůh je přítomen. Aspoň vskrytu. Je to tak. Je celá řada biblických textů, které na Boží přítomnost odkazují, snad jsme Boží přítomnost také nějak osobně prožili nebo prožíváme. Ano, ale v Bibli jsou vedle sebe různé pohledy, různá

podobností, z nichž každé postihuje odlišnou lidskou situaci, rozmanité zkušenosti, zvláštní aspekty víry. A tak, jakkoli nám to může být cizí, zkusme si na okamžik připustit obraz z tohoto Ježíšova podobností, že Pán není přítomen. Aspoň není přítomen evidentně, nepopíratelně. Je-li to obraz našeho dnešního světa, zdá se mi docela výstižné.

Když pán statku odjíždí, služebníci mají možnost volby. Mohou se na všechno vybodnout a jít spát. Mohou se přestat ptát, když není koho, mohou se nestarat, když není pro koho. Nebo mohou bdít a očekávat. A tohle očekávání neznamena sedět a vzdychat. Přepásaná bedra a hořící lampu má ten, kdo se pouští do práce. Služebníci očekávající nepřítomného pána na sebe berou odpovědnost, chápou se vlastní iniciativy a pouštějí se do díla. Tohle je volba mezi vírou a nevěrou, jak ji předkládá toto podobnost. Věřící i nevěřící jsou na tom stejně – pro ty i pro ony Pán není přítomen – ale věřící neztrácejí Pána ze zřetele i v jeho nepřítomnosti. A chtějí čekání na Pána vyplnit aktivitou, kterou on od nich očekává.

Co dělat, když Pán je pryč? Služebníci si mohou připomínat jeho poslední rozkazy a plnit je. Ale co když se změní roční doba, situace? Což když se objeví nové úkazy v přírodě a nové problémy ve vztazích mezi lidmi? Myslím, že služebníci si nemusí tak docela zoufat. Mohou si vybavit nejen něco z Pánových slov, ale raději jeho osobnost, jeho Ducha. Ve svobodě a odpovědnosti, služebníci si Pána zpřítomňují. Ve svobodě a na naši odpovědnost jsme povoláni k tomu, abychom si připomínali Pánova Ducha a svým jednáním ho zpřítomňovali.

Jistěže to není jednoduché. Naše paměť není zrovna perfektní. Těžce se rozpomínáme a s obtížemi skládáme dohromady dávná svědectví druhých a jejich poselství. Anebo těm starým vzpomínkám (bibli) už dost dobře nerozumíme. Ale hlavní problém je zásadní pochybnost, jež nás čas od času přepadá: je tento vzpomínaný Pán stále ještě Pánem domu? Co když už se nevrátí? Tak dlouho už je mimo. Co když se mu něco stalo? Vlastně se není co divit, když si někteří služebníci řeknou: „Můj Pán je pryč...“ a začnou týrat a bít ostatní služebníky, jíst a pít a opíjet se. Říkají si: „Pán tu není, já jsem pán.“ Avšak zvláštní věc – ti, kdo se chovají popanštěle, v ničem Pána nepřipomínají. . . Utlačují slabší kolegy a zanedbávají péči o dům i statek. Bít ostatní služebníky, to bych nechtěl vztahovat jen na nějaké mocipány. Máme k tomu sklony i v církvi. Soudit, moralizovat, napomínat.

Podle evangelia to asi není vůle Pána. A co je tedy jeho vůlí? Ptáme se po ní, hledáme ji? Často nám nebývá jasná. V různých situacích se může naše poslání a služba Kristu naplňovat různým způsobem. Kritickým slovem určitě taky. Ale zásadní a orientující mi připadá slovo evangelia, že vůlí Boží je neztratit žádného z těchto maličkých. A v tomto Ježíšově podobnosti vidíme: služebník rozdává pokrm v pravý čas – v tom můžeme spatřovat zájem a péči především o slabé, hladové, zranitelné, o oběti zlého. I od vzdáleného, nepřítomného Pána dostáváme dost darů k tomu, abychom mohli dávat dál. I v čase naší úzkosti a nouze máme co dát. Je to právě ta víra, že tenhle dům, statek zvaný svět má svého Pána, svůj řád a smysl. Ač nepřítomný a nevnímaný, je tu Pán veškerenstva – proto pravda zůstane pravdou, ačkoli se někdy zdá, že boduje lež. Ač nepřítomný a nevnímaný, je tu Pán veškerenstva – proto láska je tou největší silou, ačkoli nám tak často schází. Ač nepřítomný a nevnímaný, je tu Pán veškerenstva – proto ožívá naděje i v beznaději.

Jsme jen služebníci. Nejsme, nemusíme být Mesiášové. Nepřítomný a nevnímaný Kristus zůstává Pánem – a my jsme tím povzbuzeni, abychom vedli své osobní zápasy věrně až do konce. Jsme povzbuzeni žít a jednat ve svobodě a v naší vlastní odpovědnosti vůči nepřítomnému Pánu. Ve vědomí své nedostatečnosti a nedokonalosti. Ve své víře.

Když jdeme nepřehlednou krajinou, kterou protíná změť různých cest, musíme upnout svůj pohled k bodu na vzdáleném horizontu, abychom neztratili orientaci. Tohle podobnost jako by hledělo někam daleko. Ale právě tím nám může pomoci projít nejistotou a zmatky, které prožíváme právě teď.

A vlastně nemusí být nutné vidět to jako vzdálenou budoucnost. Třeba ustaraní, svými věcmi zaměstnaní služebníci nevnímají, že pán je blízko, už tluče na dveře, stačí otevřít a nechat se jím obsloužit, občerstvit, povzbudit, nabrat novou sílu a dech. Amen.

Píseň 568 *Život nám ubíhá*

Ohlášky:

- ze synodní rady přišel pastýřský list k současné situaci
- pokud máte možnost, sledujte webové stránky církevního ústředí i našeho sboru, kde se objevují aktuální informace o bohoslužebných a katechetických shromážděních
- pamatujme zvláště na slabé, osamělé, zranitelné

Přímluvná modlitba: Pane, prosíme za:

nemocné, umírající, za ty, kterým zemřel blízký člověk;
za pracovníky ve zdravotnictví, Diakonii, Charitě, v sociálních službách;
za ty, kdo o nemocné pečují doma;
za pracovníky církví, kteří šíří naději evangelia do míst, kde naděje chybí;
za ty, kdo povzbuzují sebe i ostatní a šíří naději vzdor šířící se nemoci;
za žáky, studenty, jejich rodiče, učitele;
za své rodiny, své blízké a přátele, i sami za sebe se svými strachy;
za trpící v uprchlických táborech;
za trpící a vězněné v zemích, kde vládne strach a násilí...
Otče náš, který jsi v nebesích...

Poslání: 1 Te 5,1-11

Požehnání

Píseň 636 *Z tvé ruky, Pane můj*